

ODPIS

Sygn. akt VI SA/Wa 2110/14

W Y R O K W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA	Agnieszka Łapieś-Rosińska
Sędziowie	Sędzia WSA	Danuta Szydłowska (spr.)
	Sędzia WSA	Grzegorz Nowecki
Protokolant	ref. staż.	Anna Owczarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy ze skargi ~~XXXXXXXXXX~~

na decyzję Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa
z dnia 24 kwietnia 2014 r. nr 5/14

w przedmiocie kary upomnienia

oddala skargę

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Anna Owczarek

Referent stażysta

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2014 r., Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa w związku z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania [imię] utrzymał w mocy decyzję z dnia 29 stycznia 2014 r., Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Wielkopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa orzekającą o zastosowaniu wobec w/w kary dyscyplinarnej w postaci upomnienia.

Uzasadniając swoje stanowisko organ odwoławczy przypomniał przebieg postępowania w sprawie wyjaśniając m.in., że [imię] posiada uprawnienia budowlane od 10 czerwca 2010 r. do kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Wskazał, że pismem z dnia 31 lipca 2013 r. [imię] wniosła do Okręgowej Rady Odpowiedzialności Zawodowej Wielkopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa skargę na [imię] i [imię] wskazując, że jest investorem budowy budynku magazynowego z chłodnią w Grodzisku Wielkopolskim, a roboty budowlane były prowadzone przez przedsiębiorstwo Całus sp. z o.o. sp. k. Kierownikiem budowy był [imię] pracownik generalnego wykonawcy, natomiast [imię] był inspektorem nadzoru inwestorskiego. Po sporządzeniu inwentaryzacji geodezyjnej okazało się, że posadowienie obiektu budowlanego, jego kształt i kubatura odbiegają od rozwiązań przyjętych w projekcie.

[imię] przesłuchany przez Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej przyznał, że budowę prowadził nie na podstawie projektu zatwierdzonego pozwoleniem na budowę, ale na podstawie projektu zamiennego dostarczonego przez inwestora. Zeznał, że inwestor zapewniał go, że posiada pozwolenie na budowę na projekt zamienny jednak nie poprosił o jego przedstawienie, poza tym wszystkie inne prace prowadzone w tym czasie na terenie działki inwestora np. budowa kanalizacji, prowadzone były na podstawie projektu zamiennego. Podkreślił, że w momencie kiedy dowiedział się o braku pozwolenia na budowę na projekt zamienny tj. 29 lipca 2013 r., niezwłocznie zrezygnował z

pełnienia funkcji kierownika budowy oraz poinformował o tym fakcie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Grodzisku Wielkopolskim.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Wielkopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa uznał [redacted] za winnego zarzucanego mu czynu i decyzją z dnia 29 stycznia 2014 r. orzekł karę upomnienia. W uzasadnieniu wskazano, że zarzut wybudowania obiektu niezgodnie z projektem budowlanym oraz decyzją o pozwoleniu na budowę został jednoznacznie udowodniony. Posadowienie, kształt i kubatura wybudowanego obiektu są odmienne od tych, które przewidywała dokumentacja projektowa.

Nieistotnym dla sprawy jest fakt, że [redacted] kierował budową według projektu zamiennego tylko dlatego, że inwestor zapewniał go posiadaniu pozwolenia na budowę na podstawie właśnie projektu zamiennego, bowiem pełniąc funkcję kierownika budowy powinien sprawdzić, czy zatwierdzony projekt zamienny rzeczywiście istniał. Do czasu otrzymania tego dokumentu nie powinien dopuścić do rozpoczęcia budowy.

Rozpoznając ponownie sprawę w wyniku wniesionego przez stronę odwołania organ wskazał, że w aktach sprawy znajduje się postanowienie PINB w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 25 września 2013 r. o wstrzymaniu wykonywania robót budowlanych polegających na budowie budynku magazynowego z chłodnią prowadzonych w sposób istotnie odbiegający od ustaleń i warunków określonych w decyzji Starosty Powiatu Grodzkiego z dnia 26 września 2011 r.

Pismem z dnia 29 lipca 2013 r. [redacted] i [redacted] poinformowali PINB o rezygnacji z pełnienia funkcji kierownika budowy i inspektora nadzoru inwestorskiego budynku magazynowego wraz z chłodnią w Grodzisku Wielkopolskim. Głównym powodem rezygnacji było uzyskanie informacji od inwestora i jego pełnomocnika o fakcie, że na projekt zamienny, na podstawie którego inwestycja była od początku realizowana inwestor nie uzyskał zamiennego pozwolenia na budowę.

W dniach 30 lipca i 27 sierpnia 2013 r. organ nadzoru budowlanego przeprowadził kontrolę wykonanych robót budowlanych, w trakcie której stwierdził, że wzniesiony budynek zawiera istotne odstępstwa od zatwierdzonego projektu budowlanego, które między innymi polegają na zmianie gabarytów i lokalizacji w terenie. Stwierdzone odstępstwa wymagały zatwierdzenia w drodze zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę.

Decyzją z dnia 14 października 2013 r. PINB w Grodzisku Wielkopolskim nałożył na inwestora obowiązek sporządzenia i przedstawienia projektu budowlanego zamiennego uwzględniającego zmiany wynikające z dotychczas wykonanych robót budowlanych w przedmiotowym budynku magazynowymi.

Z powyższych rozstrzygnięć PINB wynika zatem, że budowa była realizowana na podstawie projektu budowlanego odmiennego od tego, który został zatwierdzony decyzją z dnia 26 września 2011 r. w wyniku czego doszło do realizacji budowy z istotnymi odstępstwami w rozumieniu art. 36a Prawa budowlanego. Projekt, na podstawie którego prowadzono roboty budowlane nie został zatwierdzony przez organ administracji architektoniczno-budowlanej.

W skardze wniesionej do wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, [imię i nazwisko] zwany dalej skarżącym, wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji w całości wobec jej wydania z rażącym naruszeniem prawa i zasądzenie kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Poniósł zarzut naruszenia:

- 1) art. 9 kpa i art. 10 § 1 kpa. w zw. z art. 97 i 98 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 11 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów polegające na zaniechaniu doręczenia skarżącemu postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego oraz wniosku, o którym mowa w art. 97 ustawy Prawo budowlanego, zawierających opis stawianych zarzutów wraz z ich kwalifikacją prawną i uzasadnieniem;
- 2) art. 9 kpa i art. 10 § 1 kpa w zw. z art. 97 i 98 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 11 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów polegające na zobowiązaniu strony do złożenia wyjaśnień bez uprzedniego umożliwienia mu zapoznania się z treścią stawianych zarzutów i bez przedstawienia dowodów, do których ma się ustosunkować;
- 3) art. 7 kpa, art. 77 kpa w zw. z art. 97 i 98 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 11 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów, polegające na dokonaniu istotnych w sprawie ustaleń faktycznych w oparciu o wyjaśnienia strony złożone bez uprzedniego poinformowania go o treści stawianych zarzutów;

- 4) art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku (Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz 284), polegające na zaniechaniu przekazania informacji o stawianych zarzutach oraz umożliwienia przygotowania do obrony i złożenia wyjaśnień w sprawie;
- 5) art. 2, art. 9 i art. 32 kpa polegające na zaniechaniu poinformowania skarżącego o możliwości ustanowienia pełnomocnika zarówno w toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego, jak i w toku postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym,
- 6) art. 6 kpa, art. 7 kpa, art. 75 § 1 kpa oraz art. 77 kpa polegające na dokonaniu istotnych w sprawie ustaleń w oparciu treść decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Inwestorskiego z dnia 4 października 2013 r. w przedmiocie nałożenia na inwestora obowiązku sporządzenia i przedstawienia projektu budowlanego zamiennego uwzględniającego zmiany wynikające z dotychczas wykonanych robót bez uprzedniego rozstrzygnięcia, czy decyzja ta ma walor ostateczności,
- 7) art. 76 kpa polegające na uznaniu za dokument urzędowy decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Inwestorskiego z dnia 14 października 2013 roku w przedmiocie nałożenia na inwestora obowiązku sporządzenia i przedstawienia projektu budowlanego zamiennego uwzględniającego zmiany wynikające z dotychczas wykonanych robót bez uprzedniego rozstrzygnięcia;
- 8) art. 97 ust. 1 i 3 ustawy Prawo budowlane polegające na dokonaniu istotnych ustaleń w sprawie w oparciu o materiał dowodowy, który został przedstawiony nie przez organ określony w w/w przepisie;
- 9) art. 7 kpa, art. 77 kpa oraz art. 75 kpa polegający na dokonaniu istotnych ustaleń w sprawie (uznania o wniesieniu budynku niezgodnie z decyzją o pozwoleniu na budowę) w oparciu o obmiary geodezyjne bez uprzedniej oceny ich prawidłowości i przy zaniechaniu jakichkolwiek dalszych czynności w w/w zakresie.

W uzasadnieniu skargi skarżący rozwinął i szczegółowo uzasadnił podniesione zarzuty podkreślając m.in., że w toku postępowania nie przedstawiono mu postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, jak również wniosku o wszczęcie postępowania dotyczącego odpowiedzialności zawodowej. Wyjaśnienia składne były przez skarżącego bez wiedzy o materialnej podstawie zarzutu i bez opisu okoliczności faktycznych i zebranych dowodów. W toku postępowania nie dochowano zatem podstawowych wymogów zapewniających skarżącemu pełne

prawo do obrony i złożenia wyjaśnień po uprzednim zapoznaniu się z treścią stawianych zarzutów

W ocenie skarżącego organ I jak i instancji, jak i organ I instancji dokonał ustaleń w oparciu o decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego bez rozstrzygnięcia o jej ostateczności.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Skarga jest niezasadna gdyż zaskarżone decyzje zostały wydane zgodnie z prawem.

Na mocy art. 25 z dnia 15 grudnia 2000 r. ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 ze zm.) oprócz spraw dyscyplinarnych członków okręgowej izby, również sprawy z zakresu odpowiedzialności zawodowej tychże członków, określone w ustawie - Prawo budowlane rozpatruje okręgowy sąd dyscyplinarny.

Ustawodawca, określając w wymienionym art. 25 zadania sądu dyscyplinarnego, wymienił wśród nich kompetencje publicznoprawne zawarte w przepisach prawa materialnego, tj. w art. 95-101 znowelizowanej ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016 ze zm.), które przed wejściem w życie tej ustawy, były załatwiane w pierwszej instancji przez wojewodów. Są to, więc typowe sprawy z zakresu administracji publicznej, przejęte do załatwiania przez korporacje architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Wyżej wymienione przepisy są, zatem podstawą dla okręgowych sądów dyscyplinarnych i sądów krajowych poszczególnych izb wymienionych samorządów zawodowych, do wydawania decyzji administracyjnych.

Z przepisów art. 95, art. 96 i art. 97 pr. bud. wynika, że za popełnione naruszenia osoby wykonujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie podlegają odpowiedzialności zawodowej. Zatem decyzje wydawane w tym zakresie nie są decyzjami uznaniowymi i stwierdzenie wystąpienia naruszeń powoduje odpowiedzialność.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia organu w niniejszej sprawie był art. 95 pkt 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 ze

zm.), zgodnie z którym odpowiedzialności zawodowej w budownictwie podlegają osoby wykonujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, które nie spełniają lub spełniają niedbale swoje obowiązki. Przepis ten stanowi, że ukaranym z tytułu odpowiedzialności zawodowej w budownictwie może być ten, kto dopuścił się występków lub wykroczeń określonych w ustawie Prawo budowlane lub też został z tego tytułu ukarany. Każdy przejaw opieszałości lub lekceważenia przepisów może prowadzić do popełnienia czynów zabronionych, objętych regulacją Prawa budowlanego, a w ślad za tym poniesienia odpowiedzialności karnej i zawodowej.

Popełnienie czynów powodujących odpowiedzialność zawodową w budownictwie jest zagrożone karami wymienionymi w art. 96 ust. 1 pkt 1 – 3 pr. Bud.

W myśl art. 12 ust. 1 pkt 2 pr. bud. za samodzielną funkcję techniczną w budownictwie uważa się działalność związaną z koniecznością fachowej oceny zjawisk technicznych lub samodzielnego rozwiązania zagadnień architektonicznych i technicznych oraz techniczno-organizacyjnych, a w szczególności działalność obejmującą kierowanie budową lub innymi robotami budowlanymi. Samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, określone w ust. 1 pkt 1-5, mogą wykonywać wyłącznie osoby posiadające odpowiednie wykształcenie techniczne i praktykę zawodową, dostosowane do rodzaju, stopnia skomplikowania działalności i innych wymagań związanych z wykonywaną funkcją, stwierdzone decyzją wydaną przez organ samorządu zawodowego, zgodnie z art. 12 ust. 2 pr. bud. Należy, więc rozumieć, że posiadanie uprawnień budowlanych przez określoną osobę jest jednocześnie gwarancją i świadectwem, że ta osoba ma odpowiednie kwalifikacje zawodowe i może ponosić pełną odpowiedzialność za wykonywaną pracę w określonym zakresie.

Skarżący pełnił funkcję kierownika budowy budynku magazynowego z chłodnią w Grodzisku Wielkopolskim, co oznacza, że pełnił samodzielną funkcję techniczną w budownictwie, o której mowa w art. 95 Prawa budowlanego.

Podstawowe obowiązki kierownika budowy wymienia art. 22 pr. bud. Zatem nie są to przywileje czy też uprawnienia, ale obowiązki, jak wyraźnie formułuje powołany przepis w zdaniu pierwszym. Obowiązki kierownika budowy określa także art. 21a pr. bud., z tym, że został on wprowadzony do ustawy – Prawo budowlane dopiero na mocy art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy – Prawo

budowlane (Dz. U. Nr 129, poz. 1439), obowiązującej pod dnia 13 lutego 2002 r. Uprawnienia kierownika budowy wymienia zaś m.in. art. 23 pr. bud zgodnie, z którym kierownik budowy ma prawo występowania do inwestora o zmiany w rozwiązaniach projektowych, jeżeli są one uzasadnione koniecznością zwiększenia bezpieczeństwa realizacji robót budowlanych lub usprawnienia procesu budowy oraz ustosunkowania się w dzienniku budowy do zaleceń w nim zawartych.

Z powołanych uregulowań wynika, że kierownik budowy jest tylko jeden i przez cały okres, w jakim pełni swoją funkcję, ponosi odpowiedzialność za przejęty teren budowy i wszystkie zdarzenia, które mają tam miejsce. Projektantów może być kilku, inspektorów nadzoru inwestorskiego z założenia jest wielu, natomiast kierownik budowy jest jeden. Oczywiście na budowie może występować wielu kierowników robót budowlanych, jednak ich funkcje są służebne w stosunku do kierownika budowy i ich udział w procesie budowlanym w żaden sposób nie ogranicza ilości obowiązków spoczywających na kierowniku budowy. Pierwszą czynnością kierownika budowy jest przejęcie od inwestora dokumentacji budowy, terenu budowy i zabezpieczenie tego terenu przed dostępem osób trzecich. Do obowiązków kierownika budowy należy również umieszczenie na budowie tablicy informacyjnej, zawierającej informacje wymagane przepisami prawa oraz ogłoszenia dotyczącego bezpieczeństwa na budowie).

Kierownik budowy ma obowiązek zapewnienia geodezyjnego wytyczenia obiektu oraz zorganizowanie budowy i kierowanie budową obiektu budowlanego w sposób zgodny z projektem i pozwoleniem na budowę, przepisami, w tym techniczno-budowlanymi, oraz przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy. Oznacza to, iż kierownik budowy ma znaleźć geodetę, umożliwić mu wytyczenie obiektów i sprawdzić, czy zgadza się to z zatwierdzonym projektem i czy pozwoli na wybudowanie zaprojektowanego obiektu zgodnie z wytyczeniem.

Do obowiązków kierownika budowy należy także prowadzenie dokumentacji budowy i sporządzenie dokumentacji powykonawczej. Dziennik budowy jest dokumentem służącym do utrwalania na bieżąco wszystkich zdarzeń z procesu wykonania robót budowlanych. Pozwala to na ustalenie, kiedy i jakie błędy zostały popełnione. Ponadto dziennik budowy jest dokumentem kontrolowanym podczas inspekcji na budowie dokonywanej przez różne upoważnione do tego organy administracji publicznej, powinien być udostępniany również projektantowi i inspektorowi nadzoru inwestorskiego.

Kierownik budowy przede wszystkim winien należycie wykonywać swoje obowiązki i w przypadku jakichkolwiek problemów z inwestorem, który nie wypełnia swoich obowiązków, lub z wykonawcą, który również lekceważy swoje obowiązki wobec pracowników, powinien zrezygnować z kierowania taką budową.

Wszelkie nieprawidłowości stwierdzone w zakresie wykonywania funkcji kierownika budowy mogą, bowiem stanowić podstawę ukarania go z tytułu odpowiedzialności zawodowej w budownictwie. Nadto kierownik budowy w każdej chwili może zrezygnować z pełnienia swojej funkcji. Jednak w takim przypadku ma obowiązek dokonania odpowiedniego wpisu w dzienniku budowy i poinformowania, najlepiej na piśmie, inwestora i organ nadzoru budowlanego o swojej rezygnacji. Jest to niezwykle istotne ze względu na możliwość uniknięcia odpowiedzialności za zdarzenia, które będą miały miejsce na budowie po tej dacie. Może kierownik skorzystać z takiej możliwości, gdy inwestor przerywa na dłuższy czas budowę. Bardzo dużym ryzykiem w takim przypadku jest zachowanie przez kierownika budowy odpowiedzialności za teren budowy i obiekty znajdujące się na nim, zwłaszcza wtedy, gdy teren ten nie będzie strzeżony (tak: Robert Dziwiński, Paweł Ziemiński, komentarz do art. 22 ustawy – Prawo budowlane, Lex).

Organy po przeprowadzonym postępowaniu prawidłowo, zdaniem Sądu, ustaliły, że skarżący, jako kierownik budowy dopuścił do prowadzenia robót budowlanych niezgodnie z zatwierdzonym projektem i pozwoleniem na budowę, co stanowi naruszenie obowiązków przewidzianych przez art. 22 pkt 3 pr. bud.

Wobec stwierdzenia tych naruszeń skarżący podlegał odpowiedzialności zawodowej. Kary nakładane w wyniku przeprowadzonego postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej w budownictwie uzależnione są od szkodliwości popełnionego czynu i od dotychczasowej karalności osoby, w stosunku do której prowadzone jest postępowanie. Najniższą karą jest upomnienie, najwyższą zakaz wykonywania samodzielnych funkcji technicznych przez lat pięć z nałożeniem obowiązku powtórnego zdania egzaminu, takiego jak na uprawnienia budowlane, czyli w odpowiedniej specjalności i odpowiednim zakresie.

Należy zatem zauważyć, że orzeczona wobec skarżącego kara upomnienia jest karą najłagodniejszą.

Sąd podzielił stanowisko organu, że wyjaśnienia skarżącego, że został wprowadzony w błąd nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż odpowiedzialność osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie jest obiektywna.

Skarżący mając świadomość, że roboty będą wykonywane na podstawie projektu zamiennego powinien zażądać wglądu w decyzję zatwierdzającą projekt zamienny. Nie uczynienie tego i zawierzenie jedynie ustnym zapewnienia inwestora o istnieniu takiej decyzji, nie może być okolicznością wyłączającą lub łagodzącą odpowiedzialność zawodową w budownictwie z tytułu nieprzestrzegania obowiązków kierownika budowy.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty dotyczące naruszenia art. 9 kpa i art. 10 § 1 kpa. w zw. z art. 97 i 98 ustawy Prawo budowlane.

Jak wynika z akt sprawy pismem z dnia 10 września 2013 r. skarżący został poinformowany przez Okręgową Radę Odpowiedzialności Zawodowej Wielkopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa o wszczęciu w jego sprawie postępowania wyjaśniającego z urzędu, w związku ze skargą dotyczącą niedbałego wykonywania obowiązków kierownika budowy. Pismem z dnia 25 września 2013 r. skarżący złożył wyjaśnienia i przesłał żądane dokumenty, po czym w dniu 26 listopada 2013 r. został przesłuchany przez Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w charakterze obwinionego.

Pismem z dnia 17 grudnia 2013 r., skarżący został zawiadomiony, że do OSD wpłynął wniosek o ukaranie w trybie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie w związku z niedbałym pełnieniem obowiązków kierownika budowy. Tak więc stwierdzić należy, że znał treść zarzutu zawartego we wniosku o ukaranie, mógł też na każdym etapie postępowania uzyskać wgląd w akta sprawy.

Wskazany pismem skarżący został wezwany nadto do osobistego stawiennictwa na rozprawę przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym oraz do złożenia wyjaśnień, dokumentów i wniosków dowodowych. Skarżący brał udział w rozprawie, podczas której odczytano wniosek o ukaranie wraz z uzasadnieniem i wyjaśnił do protokołu, że wszystko co jest we wniosku o ukaranie jest prawdą.

Skarżący został więc poinformowany o wszczęciu wobec niego postępowania wyjaśniającego i brał czynny udział w postępowaniu przed rzecznikiem. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że miał świadomość, że prowadzone postępowanie wyjaśniające dotyczy jego odpowiedzialności zawodowej związanej z kierowaniem budową na podstawie niezatwierdzonego projektu budowlanego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, należy stwierdzić, że jest on nietrafny albowiem przepis ten nie ma zastosowania do postępowań prowadzonych przed organami administracji.

Organy orzekające w sprawie nie naruszyły także art. 97 i 98 Prawa budowlanego. Pierwszy z tych przepisów nie ma zastosowania w niniejszej sprawie ponieważ dotyczy sytuacji, kiedy wszczęcia postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie żąda organ nadzoru budowlanego. Zgodnie bowiem z art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wszczyna się na wniosek organu nadzoru budowlanego, właściwego dla miejsca popełnienia czynu lub stwierdzającego popełnienie czynu, złożony po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego. Powyższy wniosek może złożyć w zakresie swojej właściwości organ samorządu zawodowego.

Natomiast drugi z nich jest przepisem ustrojowym- art. 98 ust. 1 i 2 stanowi, że w sprawach odpowiedzialności zawodowej w budownictwie orzekają organy samorządu zawodowego.

Jak trafnie wyjaśnił organ, właściwość organów samorządu zawodowego w sprawach odpowiedzialności zawodowej w budownictwie została określona w art. 26 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2013 r., poz. 932 ze zm.), według którego okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej:

- 1) prowadzi postępowania wyjaśniające oraz sprawuje funkcje oskarżyciela w sprawach z zakresu odpowiedzialności zawodowej członków izb architektów oraz inżynierów budownictwa i dyscyplinarnej członków okręgowej izby;
- 2) składa odwołania od orzeczeń okręgowego sądu dyscyplinarnego w sprawach, o których mowa pkt 1 do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, a od orzeczeń Krajowego Sądu Dyscyplinarnego składa odwołania do właściwego sądu apelacyjnego w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej albo skargę do sądu administracyjnego w zakresie odpowiedzialności zawodowej członków izb architektów oraz inżynierów budownictwa.

Na podstawie powołanych przepisów Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej posiada autonomiczną kompetencję do prowadzenia postępowania

wyjaśniającego i wnoszenia wniosku o ukaranie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Celem postępowania wyjaśniającego jest ustalenie przez rzecznika czy istnieją realne podstawy skierowania wniosku o ukaranie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. Postępowanie przed rzecznikiem kończy się skierowaniem wniosku o ukaranie lub umarzeniem postępowania. Tak więc zarzut zobowiązania skarżącego do złożenia wyjaśnień bez uprzedniego umożliwienia mu zapoznania się z treścią stawianych zarzutów i bez przedstawienia dowodów jest bezzasadny.

Bezpodstawny jest także zarzut naruszenia przez organ przepisów art. 2, 9 i 32 kpa. Zgodnie z art. 32 kpa strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania. Adresatem powyższego przepisu jest zatem strona i przepis ten wskazuje na jej uprawnienie nie zaś na obowiązek organu prowadzącego postępowanie do informowania o możliwości ustanowienia pełnomocnika.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut skarżącego dotyczący dokonania ustaleń na podstawie decyzji PINB z 14 października 2013 r. bez uprzedniego rozstrzygnięcia czy decyzja ta ma walor ostateczności. Zgodnie z art. 76 § 1 i 3 kpa, dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Organ administracji publicznej nie może dowolnie odrzucić istnienia faktu stwierdzonego w dokumencie urzędowym, gdyż stanowiłoby to naruszenie prawa procesowego.

Przepis art. 76 § 1 i 3 k.p.a. nie wymaga, aby dokument urzędowy w formie decyzji posiadał walor ostateczności. Związanie organu administracji publicznej wydaną przez siebie decyzją powstaje z chwilą doręczenia lub ogłoszenia decyzji stronie (art. 110 kpa) i trwa do czasu jej uchylecia lub zmiany w sposób przewidziany w kodeksie (A. Wróbel, *komentarz do art. 110 Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX 2014 r.).

W dniach 30 lipca i 27 sierpnia 2013 r. organ nadzoru budowlanego przeprowadził kontrolę wykonanych robót budowlanych, w trakcie których stwierdzono, że skarżący był kierownikiem budowy inwestycji, która zawiera istotne odstępstwa od zatwierdzonego projektu budowlanego, polegające na zmianie gabarytów i lokalizacji w terenie. Stwierdzone odstępstwa wymagały potwierdzenia w drodze zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę. Domniemania stwierdzone

dokumentami urzędowych nie zostały w toku postępowania obalone. Skarżący w toku postępowania nie kwestionował swojego zaniedbania polegającego na niesprawdzeniu, czy projekt zamienny został zatwierdzony decyzją o pozwoleniu na budowę i to było przyczyną realizacji budowy niezgodnie z zatwierdzonym projektem.

Należy także zauważyć, że z pisma z dnia 21 października 2013 r. wraz z którym, inwestor przesłał do organu decyzję PINB z 14 października 2013 r. nie wynika, aby zainteresowana wniosła od niej środek odwoławczy.

W ocenie Sądu okoliczność wybudowania obiektu niezgodnie z projektem budowlanym oraz decyzją o pozwoleniu na budowę, w zakresie przesunięcia budynku na działce oraz zmianie powierzchni zabudowy, została jednoznacznie, zgodnie z wymogami procedury przez organ ustalona. Fakt ten potwierdzają nie tylko dokumenty zgromadzone w toku postępowania, ale także zeznania samego skarżącego, który przyznał się do stawianych mu zarzutów. Posadowienie, kształt i kubatura wybudowanego obiektu są odmiennie niż przewidywała dokumentacja projektowa zatwierdzona pozwoleniem na budowę. Skarżący, pełniąc funkcję kierownika budowy, do momentu otrzymania pozwolenia na budowę na podstawie projektu zamiennego nie powinien rozpocząć budowy.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, iż zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Organy orzekające w sprawie prawidłowo ustaliły naruszenie przez skarżącego obowiązków przewidzianych w art. 22 pkt 3 ustawy Prawo budowlane. Zasadnie więc na skarżącego została nałożona kara dyscyplinarna w postaci upomnienia.

Ponadto oceniając zaskarżoną decyzję Sąd nie stwierdził żadnych innych uchybień, których istnienie powinien uwzględnić z urzędu.

W tym stanie rzeczy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 151 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Anna Owczarek
Referent-stażysta